

Hồi thứ Chín

Mỗi Cái Chụp Là Một Mạng Người

Dịch Vân ngớ ngẩn hỏi:

– Đỉnh đại ca! Tiểu đệ nói có chỗ nào không đúng?

Đỉnh Điển cười đáp:

– Đúng lắm! Đúng lắm! Hoàn toàn đúng cả, chẳng có chỗ nào không đúng. Chỉ chỗ nào không giống thế là không đúng thôi.

Dịch Vân lấy làm kỳ hỏi:

– Đại ca nói vậy là nghĩa làm sao?

Đỉnh Điển hỏi lại:

– Có một thằng ngốc đưa một cô gái xinh đẹp đến nhà ta. Ta ngó thấy cô liền động lòng ngay, nhưng cô ả lại nhất tâm với gã ngốc kia. Ta muốn chiếm được cô, tất phải trừ khử gã ngốc đó thì huynh đệ tưởng nên dùng cách gì?

Dịch Vân ngấm ngầm cảm thấy mỗi đau thương. Chàng buột miệng đáp:

– Tiểu đệ chẳng biết dùng cách gì?

Đỉnh Điển nói:

– Nếu dùng độc dược hoặc đao kiếm giết chết gã là đeo án mạng vào người không khỏi rắc rối. Huống chi cô gái xinh đẹp mà tính khí cương liệt nếu không tìm cách tự tử thì cũng lo mưu báo thù cho gã. Như vậy có phải hỏng bét không? Sao bằng đưa gã ngốc lên quan để cầm tù. Đồng thời muốn cho cô ả căm hận gã ngốc thì một là khiến gã chuyển tình yêu sang người khác, hai là làm cho gã tỏ ra muốn lìa bỏ cô, ba là đưa gã ngốc vào bẫy làm điều vô sỉ, khiến cô ả nghĩ đến là chán ghét...

Dịch Vân toàn thân run bần bật hỏi:

– Đại ca nói thế thì... nhất thiết nội vụ đều do... Vạn Khuê đã sắp đặt hay sao?

Đỉnh Điển mỉm cười hỏi lại:

– Ta có nhìn thấy đâu mà biết được? Có phải sư muội của huynh đệ xinh đẹp lắm không?

Dịch Vân đầu óc mơ màng, gật đầu mấy cái.

Đỉnh Điển nói:

– Ô! Thế thì muốn lấy lòng vị cô nương đó, dĩ nhiên ta phải vận động ráo

riết và phải phí tiền thật nhiều để đưa vụ này ra trước nha môn. Mặt khác ta nói là sẽ tìm cách giải cứu gã tiểu tử kia. Mọi sự cô ả đều nhìn tận mắt, tất nhiên sinh lòng cảm kích. Dĩ nhiên ta phải lễ tiền Phủ đài đại nhân, tri huyện đại nhân, ngoài ra còn phải đút lót bọn nha lại sai dịch ở nha môn thì mọi việc mới châu đáo được.

Địch Vân hỏi:

– Hẳn phí nhiều tiền như vậy tất có công hiệu phải không?

Đinh Điển đáp:

– Cái đó đã hẳn. Có tiền mua tiên cũng được, sao lại không công hiệu?

Địch Vân hỏi:

– Nhưng sao... họ không buông tha tiểu đệ mà lại... giam cầm hoài?...

Đinh Điển cười đáp:

– Huynh đệ có phạm tội gì đâu? Bất quá bọn chúng vu hãm huynh đệ mưu đồ cưỡng gian chưa thành. Cả vụ trộm cắp tiền tài cũng chưa trót lọt, nào phải chuyện phạm thượng làm loạn hay phóng hỏa giết người. Những vụ thường phạm này làm gì đến nỗi phải xuyên thủng xương tỳ bà và giam vào ngục tối như một tên tử tù. Đó là công hiệu về sự phóng tiền bạc. Âm mưu này tuyệt diệu và kín đáo vô cùng. Cô ả kia lại trú ngụ ở nhà hẳn tuy lòng cô hãy còn nhớ tới huynh đệ chứ chưa quên hẳn, nhưng hết năm này qua năm khác, chẳng lẽ chờ đợi hoài không đi lấy chồng?

Địch Vân giơ dao lên chém xuống đá đánh “choang” một tiếng rồi nói:

– Đinh đại ca! Té ra tiểu đệ không được thả chỉ vì Vạn Khuê đem tiền bạc đút lót chốn công môn.

Đinh Điển không trả lời. Hắn ngửa mặt lên ngắm nghĩ một lúc rồi nói:

– Không đúng! Trong kế hoạch này có chỗ sơ hở rất lớn, nhất định không đúng.

Địch Vân tức mình hỏi:

– Còn sơ hở gì nữa? Tệ sư muội lấy gã rồi là hết chuyện. Tiểu đệ tự ả mà đại ca không giải cứu là vạn sự xong xuôi và hẳn được thỏa mãn tâm nguyện rồi còn gì?

Đinh Điển đi lui đi tới trong ngục thất, không ngớt lắc đầu tự nói một mình:

– Trong vụ này có chỗ sơ hở rất lớn. Bọn chúng đều là những tay mưu kế sâu xa, sao lại không nhìn thấy?

Địch Vân lại hỏi:

– Đại ca bảo sơ hở ở chỗ nào?

Đinh Điển đáp:

– Ở nơi lệnh sư phụ. Lệnh sư đả thương lệnh sư bá rồi trốn đi. Ngũ Vân Thủ

Vạn Chấn Sơn là nhân vật lừng lẫy tiếng tăm ở Kinh Châu. Tin lão bị thương không chết chỉ vài ngày là đồn đại khắp nơi, dĩ nhiên lệnh sư cũng biết rồi. Tuy lão nhân gia chẳng còn mặt mũi nào ngó thấy sư huynh nữa, nhưng chẳng lẽ lão lại không phái người đến đón lệnh sư muội về nhà? Lệnh sư muội về rồi là bao nhiêu âm mưu mật kế của Vạn Khuê sẽ hư hết.

Địch Vân nghe nói vỗ đùi đáp:

– Đúng lắm! Đúng lắm!

Tay đeo xiềng khóa, chàng vỗ đùi bật lên những tiếng loảng xoảng. Chàng thấy Đinh Điển diện mạo thô lỗ, không ngờ tâm tư lại tinh tế đến thế, trong lòng khâm phục vô cùng!

Đinh Điển ngoảnh đầu lại khẽ nói:

– Vì lẽ gì lệnh sư không đón con gái về? Trong vụ này tất có điều ngoắt ngoéo. Nhất định bọn Vạn Khuê đã tiên liệu đến điểm đó, nếu không thì chúng đã chẳng bày kế hoạch như vậy. Chuyện kỳ quái này trong lúc nhất thời Đinh mỗ nghĩ mãi không ra.

Đinh Điển tiếp tục suy nghĩ không ngớt. Còn Địch Vân chẳng nghĩ ngợi gì. Cho đến nay nghe Đinh Điển nói chàng mới hiểu rõ vì lẽ gì mà chàng bị giam hãm trong ngục tối. Chàng không ngớt giơ tay lên đập vào đầu tự thóa mạ là mình ngu xuẩn. Người ngoài chỉ nghĩ qua một chút là thông tỏ mọi điều, còn chính chàng đã quá ba năm thủy chung vẫn mù tịt.

Nên biết, Địch Vân từ thuở nhỏ ở chốn thôn quê chất phác tuyệt không biết gì đến sóng gió hiểm nghèo trên chốn giang hồ. Còn Đinh Điển đã từng chui ra chui vào những nơi rừng đào núi kiếm, trải qua không biết bao nhiêu gian nan cùng khốn, dĩ nhiên hẳn chỉ nghe qua là hiểu nhân quả sự việc. Cố nhiên tư chất Đinh Điển còn thông minh hơn Địch Vân nhiều, nhưng phải nói đến phần lịch duyệt giữa hai người khác nhau một trời một vực. Đó là yếu tố chủ chốt để suy đoán nhân tình thế thái.

Địch Vân tự trách mình một lúc rồi thấy Đinh Điển vẫn ra chiều suy nghĩ cực nhọc, liền nói:

– Đinh đại ca! Đại ca bất tất phải nghĩ nhiều cho mệt. Gia sư là người ở chốn thôn quê chất phác. Chắc lão nhân gia đã thương sư bá rồi sợ quá, trốn đến một nơi hẻo lánh xa xôi, không được nghe tin tức giang hồ, nên chưa biết sư bá chỉ bị thương xoàng.

Đinh Điển giương to cặp mắt lên nhìn chàng, mặt đầy vẻ hiếu kỳ, hẳn hỏi:

– Lão đệ bảo sao?... Lệnh sư là người quê mùa chất phác ư? Lão giết người rồi sợ tội trốn thật xa ư?

Địch Vân đáp:

– Đúng thế! Gia sư thành thực trung hậu chẳng ai bằng, Vạn sư bá lại đổ oan

cho lão nhân gia lấy cấp kiếm quyết gì đó của Thái sư phụ. Vì thế mà lão nhân gia tức giận không nhin được mới động thủ. Thực ra tâm địa gia sư rất tử tế!

Đình Diển cười khằng khặc một tiếng rồi lại góc nhà ngồi. Miệng hấn khẽ ngâm nga một tiểu khúc.

Địch Vân lấy làm kỳ hỏi:

– Sao đại ca lại cười khẩy?

Đình Diển đáp:

– Chẳng tại sao cả.

Địch Vân nói:

– Nhất định là có nguyên nhân. Đại ca nên nói ra đi.

Đình Diển hỏi:

– Được rồi! Ngoại hiệu của lệnh sư là gì?

Địch Vân đáp:

–Ồ! Ngoại hiệu của lão nhân già là Thiết Tỏa Hoàn Giang.

Đình Diển lại hỏi:

– Ngoại hiệu đó ý nghĩa thế nào?

Địch Vân ngần ngừ một chút rồi đáp:

– Tiểu đệ không hiểu mấy về văn tự, chỉ đoán là võ công lão nhân gia rất cao cường, lại càng giỏi về thế thủ khiến địch nhân khó mà đánh vào được.

Đình Diển cười hô hố nói:

– Tiểu huynh đệ! Chỉ có huynh đệ mới là người trung hậu thành thực. Còn Thiết Tỏa Hoàn Giang khiến người ta lên không được, xuống không xong. Những nhân vật võ lâm ở vai trên chúng ta, chẳng ai không hiểu chỗ ngụ ý của ngoại hiệu đó. Lệnh sư là tay thông minh cơ biến, cực kỳ lợi hại. Ai trêu vào tay lão là lão nhất định báo thù cho bằng được, khiến người ta lên không nổi, xuống không xong. Chẳng khác gì con thuyền bị đưa vào chỗ nước xoáy giữa dòng sông cứ xoay chuyển loạn lên hoài mà chịu tội. Huynh đệ không tin, sau này ra khỏi ngục thất cứ đi hỏi người ta sẽ rõ.

Địch Vân vẫn không tin nói:

– Gia sư dạy kiếm pháp cho tiểu đệ, đem chiêu pháp giải trật hết. Tỷ như chiêu “Ca hồng hải thượng lai, kỳ hoàng bất cảm cố” gì đó, lão nhân gia lại kêu bằng “Cô ông hám thượng lai, thị hoàn bất cảm quá”, chiêu “Lạc nhật chiếu đại kỳ, mã minh phong tiêu tiêu” gia sư lại bảo là “Lão nê chiêu đại thư, mã mạnh phong tiểu tiểu”. Lão nhân gia đã chữ nghĩa ít thì còn thông minh cơ biến sao được?

Đình Diển thở dài nói:

– Lệnh sư học rộng tài cao, khi nào lại hiểu lầm thi cú? Lòng dạ lão rất sâu xa, nhất định có ý gì khác đó. Tại sao lão lại lừa gạt cả đồ đệ của mình? Người ngoài thật khó mà đoán cho ra...

Hắn dừng lại một chút rồi tiếp:

– Chuyện này hãy bỏ đó, chúng ta tính việc khác đã. Huynh đệ lại đây! Đinh mỗ dán râu vào cho, hóa trang làm một tay đại hồ tử.

Hắn cầm đơn đao chặt vào cánh tay trên thi thể của Kiều đạo nhân.

Kiều đạo nhân mới chết, chỗ đao chém vào máu còn chảy ra. Đinh Điển đem những sợi râu vừa to vừa cứng, chấm máu rồi dán lên hai bên mép và dưới cằm Dịch Vân.

Dịch Vân ngửi thấy mùi máu không khỏi sợ hãi, nhưng chàng nghĩ tới độc kế của Vạn Khuê, lòng dạ của sư phụ, cho chí bao nhiêu việc mà chàng không hiểu, chàng nhận ra nơi bình yên nhất trên đời là trong ngục thất này.

Đinh Điển tiên liệu trong ba ngày cường địch sẽ tới, nhưng đến trưa ngày thứ hai, trong nhà ngục không ngớt đem đến giam phạm nhân đủ loại, cao có, thấp có, mập có, gầy có. Cứ coi bộ dạng này cũng đủ biết họ là những nhân vật giang hồ.

Dịch Vân thấy họ tới mỗi lúc một nhiều, không khỏi ngấm ngấm kinh hãi trong lòng, vì chàng biết bọn này đến đây là để đối phó với Đinh Điển.

Nguyên Đinh Điển bảo chàng chỉ có năm tên kinh địch mà chàng đếm được mười bảy tên. Nhà ngục chật quá không đủ chỗ nằm, mọi người phải ngồi bó gối.

Đinh Điển cứ nằm quay vào tường, không lý gì đến bọn người này.

Bọn phạm nhân mới đến la ó om sòm, kẻ cười người nói. Sau chúng lại cãi cọ dức lác.

Dịch Vân nghe một lúc đoán ra bọn mười bảy người này chia làm ba phái. Chúng đều muốn lấy một vật trân quý gì đó. Thỉnh thoảng chàng liếc mắt nhìn qua, chạm phải mục quang hung dữ của họ, chàng không khỏi sợ hãi phải quay đầu đi, tính thầm trong bụng:

– Ta hóa trang làm Đinh đại ca mà mất hết võ công, nếu chúng động thủ biết làm thế nào? Đinh đại ca bản lãnh cao thâm đến đâu cũng không thể nhất cử mà giết chết hết bọn chúng được.

Trời mỗi lúc một tối sầm lại. Một đại hán cao lớn lên tiếng:

– Chúng ta hãy nói rõ trước đi. Cái đó bang Động Đình nhất quyết lấy cho bằng được. Ai mà không phục thì ra tay cho biết bản lãnh, để rồi đây khỏi giằng co cho thêm phiền phức.

Bang Động Đình có cả thảy chín người là phe đông nhất.

Một hán tử đứng tuổi mái tóc hoa râm, giọng nói ấm ớ hỏi:

– Trỏ tài cho biết rõ chân tướng cũng hay đấy. Chúng ta đánh loạn ở trong này hay là ra ngoài kia?

Đại hán đáp:

– Đánh ở đâu thì đánh, chẳng lẽ ta lại sợ người?

Hắn vươn tay ra chụp một cây chấn song sắt đẩy qua mé tả cho cong đi. Tiếp theo hắn bẻ một cây cong về mé hữu. Bây giờ ai muốn ra vào cũng được. Tỳ lực của hán tử mãnh liệt kinh người.

Đại hán này toan do chỗ hai song sắt bẻ cong đi chuồn ra thì đột nhiên bóng người thấp thoáng. Một người đứng chắn chỗ cửa hở. Chính là Đinh Điển.

Hắn không nói câu gì, vươn tay ra chụp vào trước ngực đại hán kia. Lạ thay! Đại hán này thân thể cao lớn hơn Đinh Điển nửa cái đầu mà bị hắn chụp trúng rồi, lập tức toàn thân nhũn ra không nhúc nhích được nữa.

Đinh Điển chuồn tấm thân to lớn của hán tử qua khe song sắt liệng ra ngoài đến giữa sân. Đại hán co rúm lại rồi không cử động nữa. Hiển nhiên y đã chết rồi.

Mọi người trong ngục thấy tình trạng kỳ lạ này đều khiếp sợ đến ngẩn người.

Đinh Điển tiện tay chụp người khác liệng ra ngoài. Hắn tiếp tục chụp bảy người liệng ra. Tay hắn chụp vào ai là người đó chết ngay tức khắc, không kịp rên lên một tiếng.

Mười người còn lại kinh hãi vô cùng. Ba người lùi vào góc nhà. Còn bảy người nhất tề động thủ, quyền đâm chân đá, đồng thời tấn công Đinh Điển.

o O o